

det tværtimod maatte medføre, at Sagen fremmedes for mange andre lige saa trængende Egne i Jylland, hvad jeg anser for nødvendigt.

Naar der tales om Ekspropriationer for saadanne Anlæg som dette, vilde jeg gøre den højtærede Minister opmærksom paa et Forhold, der særligt gør sig gældende netop for saadanne Mergelbaner. Naar man anlægger en Mergelbane, er det jo ikke Meningen med den som med andre Baneanlæg, at den skal blive liggende der i en lang Række af Aar eller for bestandigt, men den vil ofte efter et eller to Aars Forløb kunne fjernes. Dersom det er muligt ved en saadan Lovgivning om Mergelspor at indføre de Ord: „Ekspropriation til Eje eller Brug“, vil man derved tjene baade dem, som benytte Banen, og dem, over hvis Jord den lægges. Jeg vil bede den højtærede Landbrugsminister ogsaa at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Spørgsmaal. Jeg ved meget godt, der fra juridisk Side kan lægges det Vanskeligheder i Vejen. Man kan sige, at Grundlovens Ord tale om en Ekspropriation til Ejendomsret, men ikke om Ekspropriation til Brugsret, men da Brugsret er noget mindre end Ejendomsret, er det tænkeligt, at Jurister kunne forme det paa en saadan Maade, at det kan lykkes.

Jeg vil med disse Bemærkninger anbefale Sagen, men anbefale den i et langt videre Omfang end det, hvori den foreligger.

Anders Nielsen: Jeg kan slutte mig til den sidste ærede Taler. Men det ærede Medlem forstaar sikkert, at der er en særlig Anledning til Fremkomsten af dette Forslag. Om hvorvidt Anledningen er begrundet eller ej, skulle vi ikke her fælde Dom, men det er ud fra visse særlige Forhold, at dette Forslag er fremsat med den Begrænsning, som karakteriserer det. Jeg er imidlertid ganske enig med det ærede Medlem fra Viborg (Lüttichau) i, at det er rigtigt at gribe Lejligheden til at fastslaa en almindelig Lovregel, hvorefter det er muligt at gennemføre disse Mergelspor uden at tørne mod private Interesser, som værges stærkere end ønskeligt af Hensyn til det almene Vel i Ordets bedste Forstand. Det ærede Medlem var bange for, at det skulde sinke Sagen for meget, om Lovforslaget kom i Udvalg. Paa dette Tidspunkt er det ikke lysteligt at sende en Sag i Udvalg; men er der Villie, er der ogsaa Vej. Jeg antager, det kan lade sig gøre, og det er dog vel rigtigt, at der

gaar en Kreds af Mænd sammen for at tale om Sagen, og at de saa skynde sig. Det er det, vi bede dem om. Saa reddes denne Lov nok. Nu er den højtærede Landbrugsminister kommen til Stede, maaske han vil yde sin værdifulde Bistand til, at Sagen fremmes i en mere almindelig Form end den, hvori den foreligger her.

Formanden: Folketingsmanden for Viborg Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Lüttichau: Jeg er meget glad ved den Assistance, som fremkommer fra en saa kyndig Side, fra en tidligere Landbrugsminister, som meget nøje kender disse Forhold og den Trang, der her er Tale om. Med Hensyn til Bemærkningerne om den særlige Trang, det foreliggende lille Lovforslag vil afhjælpe, vil jeg sige, at jeg er i Stand til at paapege flere Steder i Jylland, hvor der i Øjeblikket er en ganske lignende Trang.

Landbrugsministeren (Poul Christensen): Jeg havde haabet, at dette lille Lovforslag kunde være gaaet gennem Tinget uden Udvalg. Jeg er nemlig bange for, at hvis det bliver henvist til et Udvalg saa sent paa Samlingen, bliver det noget vanskeligt at gennemføre det i Aar, og den enkelte Egn, hvorpaa Lovforslaget er møntet, vil vist i meget høj Grad sætte Pris paa, at det kunde gennemføres. Imidlertid, hvis Tinget beslutter sig til at ned sætte Udvalg, skal jeg blot udtale det Haab, at det vil skynde sig saa stærkt, at man ikke udsætter sig for, at Sagen ikke gaar igennem i Aar.

S. Sørensen: Jeg er glad ved, at den højtærede Minister nu er kommen til Stede, thi jeg havde den Fornøjelse før at yde ham min Tak paa Foreningens Vegne. Desuden er jeg glad ved, at den højtærede Minister har hørt det ærede Medlem fra Viborg (Lüttichau) og det ærede Medlem fra Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen). Jeg saa gerne, at dette Lovforslag blev Lov i Aar. Jeg kan heller ikke tro, at der fra nogen Side vil blive lagt Hindringer i Vejen derfor. Naturligvis have vi ikke lang Tid at betænke os i. Jeg er enig med de ærede Medlemmer, der gjorde gældende, at der er mange andre Steder, hvor der trænges til en saadan Ekspropriationsret i Overensstemmelse med Loven af 23. April 1845. Det bliver vanskeliggere og vanskeliggere for hvert nyt Spor, der